

ARS POETICA

R. K.

Taurumas mano sieloj pynės
su kilnumu, man iš krūtinės
švelni melodija tekėjo,
bet, palytėta žemės vėjo,
suskilo, aižėjo kaip molis
didžioj kaitroj, dabar miruolis
aš laukiu savo valandos
sudėti rankoms ant lentos.

Kai mažas eidavau žiūrėti
sugrįžus pempį, tyloje
pavasarinėje ryškėti
keisti ženklai akmenyje
man imdavo, o danguje,
tarsi praskleidus Dievo skėtį,
žiedai visokie, lapija
man nepaliaudavo spindėti.

Aš nežinau, ar būna rojus,
ar būna sielai kur gražiau,
apmirus gamtai ir sustojus
jos judesiams, aš ją nešiau
kaip motiną, kaip palikimą,
kaip sapno nuotrupas, kurios
dabar staiga atgyti ima
nuo tos melodijos tyros.

Kažkur pačioj gilybėj slypi
tos grožio sėklos ir daigai,
jie iš aukštybių, pasiklydę,
ir tu juos sieloje laikai,
o man skaudžiausia – pasakyti
bent puse lūpų apie didį
pasaulį, kurs aplinkui žydi,
aš nemokėjau taip ilgai.

ANONIMINĖ PAUZĖ

geriausias metas numirti,
sudėtais dantimis,
dvigubais akulioriais...

pagalvojo kažin kodėl,
kad sekmadienį vakare
butų gerai nusiskusti,
paskui atkabino apsilpusį šunį,
vištos pačios
sulindo į prietvartį,
kažin kokia smarvė ėjo iš šulinio...

Tai ir visas gyvenimas:
tuščia dujų plytelė,
atjungta elektra,
anei Dievo, anei jokio gyvulio,

1996. I

FRESKA GELEŽINKELIO STOTYJE

Tu, šermukšni, nebūk toks baisingai raudonas!

H.Č.

O koks, koks, sakyk, mano broli,
turėčiau aš būti dabar?
Žinau, jau rytoj pasikeisiu,
rytoj būsiu dar baisingesnis,
būsiu žalias, raudonas ir juodas
su atspalviu.

Bet iš kur man paskolint akis,
Kur pasiskolint man naują drabužį,
apavą, tegul ir medinį, bet tikrą,
kad galėčiau ateit pas tave per lietu?

Šaltas yra lietus stotyse,
šaltas guolis, kur knarkia kinivarpos,
o reikės, reikės dar miegoti kitur,
po supuvusiais lapais, svetimom
violončelėm, po šerkšnu ir žvaigždėm,
kurios neįskaitomos.

Pila ir pila iš televizoriaus
šaltą prakaitą kibirais ir niekotėm,
žliaugia iš perpjautų vidurių
nenumaldomos aimanos,

sielvartas ir neviltis,
jinai raudonesnė už įkaitintą geležį, –
tai kodėl, brolau, taip gražu
šiam pasauly?

Kas galėtų man atsakyti,
stovi vien maišais apsigobę,
žmonės, permirkę kiaurai, bet aš
nedvejoju pats save į pasaulį išvaręs,
šleivas angelas, perskeltanagis.

Alksnis dar gali duot man žievės,
drebulės dar užžiebs man degtukų,
baukšti žuvis ant prekystalio
dar gali virsti metafora.

Bet kokia galia, sakyk, gena
į dar tamsesnes spalvas, į debesį,
ten, kur pasiklydęs garvežio vaikas
rauda taip purvinai apsirengęs?
Vanduo dar galėtų paskolint man burną,
aš kalbėsiuosi su lietuviu,
parašysiu jam tūkstantį žodžių
mėlyniausiu pasaulyje rašalu
nusipirksiu kregždutę ir lazerį.

Tie, kurie buvo balti, jau pajuodo,
tie, kur buvo žali, jau numirę,
tie, kur matė mane, išsigando.

Vienas akmuo, viena saulė, vienas arklys, –
jie sustojo prie geležinkelio,
jiems nereikia pieštukų nei rašalo,
nei giesmės, kuri pramuša ledą.
Sniego laukia pasaulis, šerkšno laukia akis,
kregždės lekia tolyn, niekas jų negrąžina,
apie vienatvę gražiau parašys mergaitė,
tai sudie, dabar aš esu geležinkelis.

1992.IV.10